

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 476/2013-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť MUDr. J. L., zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Hnátom, Advokátska kancelária, Guothova 20, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 69/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 69/2009 b o l o p o r u š e n é základné právo MUDr. J. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e konať vo veci sp. zn. 16 C 69/2009 bez zbytočných prietáhov.

3. MUDr. J. L. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť MUDr. J. L. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu advokátovi JUDr. Ľubomírovi Hnátovi, Advokátska kancelária, Guothova 20, Bratislava.

5. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti MUDr. J. L. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Priebeh posudzovaného konania

1. MUDr. J. L. (ďalej len „s'ťažovateľ“) je ako manžel navrhovateľom v konaní o rozvod manželstva proti svojej manželke JUDr. Z. L. (ďalej len „manželka“), ktorá je sudkyňou iného súdu v obvode Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 69/2009.

2. Uvedené konanie sa začalo návrhom s'ťažovateľa, ktorý bol okresnému súdu doručený 25. februára 2009 a bol pridelený sudkyňi JUDr. Zuzane Doricovej. Dňa 18. marca 2009 bol doručený manželke na vyjadrenie do 15 dní, ktorá 2. a 29. apríla 2009 požiadala o predĺženie lehoty; o žiadostiach sa nerozhodlo.

2.1 Napriek tomu okresný súd 17. apríla 2009 nariadil pojednávanie na 8. jún 2009. Predvolanie si manželka na adrese trvalého pobytu neprevzala a 20. mája 2009 bolo vrátené

okresnému súdu, kam sa 1. júna 2009 dostavila manželka osobne a prevzala ho. Pred otvorením pojednávania manželka oznámila, že 5. júna 2009 podala proti sudkyňi žalobu o ochranu osobnosti, a namietla jej vylúčenie, ako aj ostatných sudcov okresného súdu. Krajský súd uznesením z 22. júla 2009 sudkyňu vylúčil; okresný súd už 15. júla 2009 uznesením vyrubil manželke súdny poplatok za námietku.

2.2 Po vrátení veci okresnému súdu bola 30. júla 2009 pridelená sudkyňi JUDr. Eve Mészárosovej; 4. augusta 2009 podala manželka odvolanie proti uzneseniu z 15. júla 2009. Dňa 8. septembra 2009 bolo nariadené pojednávanie na 14. október 2009, pričom predvolanie bolo doručené manželke 14. septembra 2009 s nesprávnym označením predmetu „o vypratanie pozemku“ (namiesto „o rozvod manželstva“). Manželka preto podala proti sudkyňi JUDr. Mészárosovej 12. októbra 2009 žalobu o ochranu osobnosti, čo oznámila pred otvorením pojednávania 14. októbra 2009, a z tohto dôvodu namietla zaujatosť jej, ako aj všetkých ostatných sudcov okresného súdu. Pojednávanie, na ktorom sa nezúčastnil sťažovateľ ani jeho vtedajší advokát, bolo odročené na neurčito. Následne až 4. februára 2010 JUDr. Mészárosová uznesením vyrubila súdny poplatok za podanú námietku, proti ktorému sa manželka odvolala z dôvodu nepriaznivej sociálnej situácie. Krajský súd následne 24. marca 2010 vylúčil JUDr. Mészárosovú, no nevyhlásil ostatných sudcov z rozhodovania veci.

2.3 Po opätovnom vrátení bola vec 18. mája 2010 pridelená sudkyňi Mgr. Adele Unčovskej, ktorá 19. mája 2010 vyzvala manželku na preukázanie majetkových pomerov. Dňa 19. júla 2010 bolo okresnému súdu doručené odvolanie manželky proti uzneseniu krajského súdu z 24. marca 2010 o nevyhlásení sudcov, v dôsledku čoho bol spis 6. augusta 2010 predložený krajskému súdu a odtiaľ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý ho vrátil s tým, že 18. januára 2011 bolo odvolacie konanie zastavené; uznesenie o zastavení konania bolo manželke doručené 25. februára 2011.

Dňa 23. novembra 2011 okresný súd uznesením zrušil uznesenia o súdnych poplatkoch z 15. júla 2009 a zo 4. februára 2010 z dôvodu, že námietkam manželky bolo vyhovené, a teda súdny poplatok nemusela platiť, zároveň nariadil pojednávanie na

2. február 2012; predvolanie bolo vypravené 27. decembra 2011 a manželke doručené 21. januára 2012.

2.4 Dňa 23. januára 2012 manželka doručila okresnému súdu a 24. januára 2012 dôkazmi doplnila obsiahle podanie, ktorým žiadala okrem iného o zrušenie pojednávania nariadeného na 2. február 2012, o odňatie veci okresnému súdu a prikázanie inému, o prerušenie konania a o vyšetrenie psychického stavu sťažovateľa (bludová porucha) na zistenie jeho spôsobilosti na právne úkony. Prikázanie mimo obvodu krajského súdu odôvodnila tým, že detaily jej súkromného života by museli skúmať jej kolegovia – sudcovia z obvodu krajského súdu. Sťažovateľ ju aj jej deti údajne terorizuje, čím chce získať spoločný majetok. Sama ho však „*má rada*“. Okresný súd 1. februára 2012 oznámil sťažovateľovi, že „*návrh na odročenie posúdil ako dôvodný vzhľadom na prekážky procesnej povahy, ktoré bránia vec pojednávať*“. Nariadené pojednávanie, ktoré sa kvôli tomu konalo v neprítomnosti oboch účastníkov, potom odročil na neurčito.

2.5 Ďalšie konanie okresného súdu sa sústredilo na návrh na prikázanie veci. Dňa 14. februára 2012 sudkyňa dala vyzvať manželku, aby oznámila, ktorému súdu sa má vec prikázať, a zaplatila súdny poplatok. Zásielka doručovaná do vlastných rúk bola uložená na pošte 28. februára 2012 a manželka si ju prevzala až 18. marca 2012. Dňa 27. marca 2012 požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov. Dňa 27. apríla 2012 dal okresný súd pripojiť spisy týkajúce sa spôsobilosti sťažovateľa na právne úkony (podľa návrhu manželky z 23. januára 2012), 17. mája 2012 okresný súd manželke zaslal tlačivo na preukázanie majetkových pomerov; zásielka bola uložená na pošte 23. mája 2012 a manželka si ju prevzala až 10. júna 2012. Dňa 25. júna 2012 zaslala vyplnené tlačivo späť.

Uznesením z 28. júna 2012 doručeným manželke 17. augusta 2012 (na pošte uloženým od 1. augusta 2012) jej okresný súd oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal; medzičasom 13. augusta 2012 nechal pripojiť manželkou žiadané spisy. Dňa 30. augusta 2012 mu bolo doručené odvolanie manželky proti uzneseniu z 28. júna 2012, v dôsledku čoho bol spis 26. septembra 2012 predložený krajskému súdu. Ten vo veci rozhodol uznesením z 26. marca 2013 tak, že uznesenie potvrdil a 28. mája 2013 spis vrátil okresnému súdu, ktorý dal uznesenie krajského súdu doručiť. Zásielka pre manželku bola

uložená na pošte 5. júna 2013 a 27. júna 2013 bola súdu vrátená ako nedoručená, pričom manželka 9. júla 2013 požiadala o jej preposlanie a z opatrnosti podala aj dovolanie proti uzneseniu krajského súdu. Dňa 27. septembra 2013 okresný súd vydal uznesenie, ktorým zamietol návrh manželky z 21. januára 2012 na prerušenie konania, lebo súvisiace konania už boli právoplatne skončené. Uznesenie bolo manželke doručené 4. novembra 2013 (pričom na pošte bolo uložené už 15. októbra 2013). Manželka podala proti uvedenému uzneseniu 19. novembra 2013 odvolanie.

3. Uvedené zistenia vyplývajú zo spisu okresného súdu, do ktorého ústavný súd nahliadol, a zodpovedajú aj zhodným tvrdeniam oboch účastníkov.

II.

Sťažnosť a vyjadrenia účastníkov

4. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) namieta, že uvedeným postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Pritom osobitne zdôraznil, že okresný súd *„nekonal v zmysle § 6 O. s. p. tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. ... prietah v konaní Okresného súdu... konštatovala aj podpredsedníčka Krajského súdu... vo svojom liste zo dňa 21. 11. 2012, a to konkrétne v období od 21. 02. 2011 do 23. 11. 2011, kedy Okresný súd... neuskutočnil žiadne procesné úkony. Rovnako odo dňa vyhotovenia prípisu... zo dňa 19. 02. 2013 nevykonala Okresný súd... žiadny úkon vo veci a je nečinný.“*

Na základe toho sťažovateľ navrhol, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu konať vo veci zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania.

5. Okresný súd vo svojom vyjadrení uznal, že „konanie pod sp. zn. 16C/69/2009 je poznačené prietahmi“, k ich vzniku však „došlo z objektívnych dôvodov, a to najmä z dôvodu nadmernej zaťaženia sudcov a vyšších súdnych úradníkov... Subjektívne zavinenie zákonnej sudkyne, vyššieho súdneho úradníka, prípadne iných zamestnancov súdu.“. Poukázal tiež na obdobia, keď sa spis nachádzal na vyšších súdoch, a pre prípad vyhovenia sťažnosti požiadal ústavný súd, „aby vzal do úvahy, že zákonná sudkyňa svojím postupom vznik prietahov nezavinila“ a „aby pri rozhodovaní o priznaní finančného zadosťučinenia vzal do úvahy vyššie uvedené objektívne dôvody“.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

6. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. Účelom týchto práv je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty osoby domáhajúcej sa svojho práva nedochádza už samotným prerokovaním veci na súde, ale zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom (konštantná judikatúra, porov. z posledného obdobia I. ÚS 422/2013, II. ÚS 223/2013, III. ÚS 250/2013, IV. ÚS 371/2013).

7. Pri posudzovaní, či postup súdu porušuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ústavný súd konštantne zohľadňuje tri kritériá: zložitosť veci, správanie sťažovateľa v konaní a postup konajúceho súdu.

7.1 Konanie o rozvod manželstva je v zásade skutkovo i právne jednoduchá vec (porov. napr. II. ÚS 91/09, III. ÚS 180/2012, IV. ÚS 257/09).

7.2 Sťažovateľ okrem neúčasti na jedinom nariadenom pojednávaní, ktoré však bolo odročené kvôli námietke zaujatosti, k prietahom neprispieval.

7.3 Zdrojom pried'ahov je však postup okresného súdu, ktorý ho vôbec neprispôobil skutočnosti, že ide o vec týkajúcu sa osobného stavu, v ktorej má postupovať urýchlene (porov. naposledy citovaná judikatúra). Vznesenie námietky zaujatosti a podanie viacerých odvolaní manželkou a z toho vyplývajúcu potrebu vyčkania rozhodnutia nadriadeného, resp. odvolacieho súdu okresnému súdu, pochopiteľne, pričítať nemožno. Konanie okresného súdu je však poznačené dvoma dlhšími obdobiami nečinnosti, a to od októbra 2009 do januára 2010, keď súd nijako nekonal o podanej námietke zaujatosti [napriek zákonnej povinnosti urobiť tak do 15 dní, porov. § 16 ods. 1 prvú vetu Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], a od marca do novembra 2011, teda celkovo približne 13 mesiacov. Ešte z väčšej časti sú však vzniknuté pried'ahy dôsledkom jeho celkovo nesústredeného a neefektívneho postupu, ktorý sa prejavil napríklad tým, že

a) o odvolaní manželky proti uzneseniu z 15. júla 2009 bolo rozhodnuté až 23. novembra 2011, hoci spis bol medzičasom už aspoň raz na krajskom súde; navyše, toto uznesenie (spolu s uznesením zo 4. februára 2010) bolo zrušené ako nedôvodné, lebo manželka mala so svojimi námietkami zaujatosti úspech, no napriek tomu okresný súd – vo výsledku zbytočne – od 19. mája 2010 do 19. júla 2010 skúmal otázku, či manželka má nárok na oslobodenie od súdnych poplatkov (čo uviedla ako odvolací dôvod proti uvedeným dvom uzneseniam);

b) po doručení podania manželky 23. januára 2012 odročil pojednávanie na neurčito. V tejto súvislosti ústavný súd podotýka, že nedokázal identifikovať ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku, ktoré by návrhu na odňatie a prikázanie veci z dôvodu vhodnosti priznával odkladný účinok na konanie už skôr nariadeného pojednávania. Taký účinok nevyžaduje ani ústava – odňatie a prikázanie veci inému súdu nepredstavuje realizáciu práva účastníka na zákonného sudcu, ale naopak, zásah do zásady zákonného sudcu a výnimku z nej, keďže tento návrh sleduje prenesenie rozhodovania zo zákonného sudcu (vecne a miestne príslušného súdu) na sudcu iného súdu (vecne, no nie miestne príslušného, porov. § 11 ods. 1 OSP). Z toho vyplýva, že súd, ktorý vo veci koná ako vecne a miestne príslušný súd, je zákonným súdom až do (konštitutívneho) rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sa mu vec odníma a prikazuje sa inému súdu. Ak by aj nadriadený súd vec prikázal inému súdu, nevystavuje sa konajúci súd riziku, že by konal

ako vecne a miestne nepríslušný a že by z tohto dôvodu konanie zaťažil vadou. Konajúci súd preto nemá žiaden dôvod, aby len preto, že bol podaný taký návrh, vo veci nevykonal už skôr naplánovaný alebo nariadený úkon. Podľa názoru ústavného súdu bolo v okolnostiach prerokúvanej veci (dlhý čas, ktorý uplynul od podania návrhu) povinnosťou okresného súdu vykonať pojednávanie nariadené na 2. február 2012. To mohol využiť nielen na to, aby si vôbec sám urobil obraz opodstatnenosti tvrdení manželky o psychických poruchách sťažovateľa a jeho nespôsobilosti na právne úkony, ale aj aby zistil stanovisko sťažovateľa k obsahu obsiahleho návrhu jeho manželky z 23. januára 2012, ktoré obsahovalo aj meritórne vyjadrenia proti rozvodu manželstva (že má sťažovateľa rada a pod.). Ďalej ho mohol využiť aj na to, aby krátkou cestou zistil, ktorému súdu chce manželka vec prikázať, teda to, čo inak zisťoval a vo výsledku nezistil písomnou výzvou;

c) napriek odročeniu pojednávania nariadeného na 2. február 2012 na účely vyrovnania sa s procesnými návrhmi manželky okresný súd počas konania o tomto návrhu zároveň pripájal iné spisy a oboznamoval sa s nimi, pričom nie je zrejmé, prečo sa touto otázkou nemohol zaoberať už na pojednávaní 2. februára 2012, kde mohol zistiť okrem iného aj stanovisko sťažovateľa k nej. Ústavný súd v tejto súvislosti podotýka, že sťažovateľ mal počas celého konania právneho zástupcu (advokáta), ktorý takéto vyjadrenia mohol poskytnúť aj vtedy, ak by sťažovateľ skutočne mal jeho manželkou tvrdené psychické problémy a ak by aj skutočne bol negatívne dotknutý jeho úsudok. To mohlo okresnému súdu podľa okolností umožniť rozhodnúť aj o návrhu manželky na prerušenie konania podstatne skôr než 27. septembra 2013 a prípadne aj tak, aby odvolanie manželky proti tomuto uzneseniu mohlo byť predložené odvolaciemu súdu a prerokované spoločne so skorším odvolaním proti uzneseniu z 28. júna 2012.

Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že vo svojej judikatúre už dokázal tolerovať ojedinelé obdobia nečinnosti v trvaní niekoľkých mesiacov. Podľa názoru ústavného súdu totiž nie je podstatné, aby súd vždy v pravidelných intervaloch vykazoval v určitej veci neustále ďalšie úkony, akokoľvek by boli nezmyselné alebo neúčelné. Vzhľadom na to, že každý sudca má súčasne pridelených viacero vecí, je možné akceptovať, že sa im bude venovať postupne a zaoberanie sa jednou z nich môže znamenať aj kratšiu nečinnosť v iných. Podstatné však je, aby konanie ako celok bolo poznačené efektívnosťou a sústredenosťou a aby z každého jednotlivého úkonu (hoci by aj

boli vykonávané vo väčších časových rozostupoch) bolo zrejmé, že súd zmysluplne smeruje ku konečnému meritórnemu rozhodnutiu veci a maximálne využíva právnymi predpismi daný priestor účelného a efektívneho postupu. Z hľadiska čl. 48 ods. 2 ústavy je skôr akceptovateľné zdržanie v podobe redších, ale sústredených, zmysluplných a efektívnych úkonov, než neustála, no neefektívna, neúčelná či dokonca kontraproduktívna aktivita súdu. Tá sama osebe nikdy nemôže postačovať na záver, že v konaní nedochádza k zbytočným priet'ahom.

7.4 Preto možno uzavrieť, že okresný súd doteraz v prerokúvanej veci nepostupoval v súlade s § 101 ods. 1 OSP. Dôsledkom je stav, že o návrhu s'ťažovateľa na rozvod manželstva po bezmála piatich rokoch nielenže nebolo rozhodnuté, ale nebol ani raz meritórne prerokovaný na pojednávaní. Postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 69/2009 je tak poznačený zbytočnými priet'ahmi, v dôsledku čoho ústavný súd vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pre tento záver je nepodstatné, či postup okresného súdu je subjektívne zavinený alebo nezavinený konajúcim sudcom alebo nevytvorením vyhovujúcich personálnych a materiálnych podmienok na výkon súdnictva štátom a súdnej správy, takže tvrdenia okresného súdu v tomto smere (bod 5) museli zostať nepovšimnuté.

V nadväznosti na to ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prikázal okresnému súdu konať vo veci sp. zn. 16 C 69/2009 bez zbytočných priet'ahov, čo znamená najmä vec čo najskôr meritórne prerokovať a rozhodnúť.

8. Rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia sa zakladá na konštatnej judikatúre ústavného súdu, podľa ktorej konštatovanie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (v primeranej lehote) v zásade pre s'ťažovateľa nie je dostačujúcim zadosťučinením. Ústavný súd tak podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 a 5 zákona o ústavnom súde priznal s'ťažovateľovi primerané finančné

zadosťučinenie vo výške 2 000 € a vo zvyšku mu nevyhovelo. Pri jeho určení vychádzal z obdobných prípadov v judikatúre (II. ÚS 91/09, III. ÚS 180/2012, IV. ÚS 257/09), pričom osobitne zohľadnil to, že

a) vo veci sa doteraz nekonalo ani jedno meritórne pojednávanie, t. j. prieťahy nie sú dôsledkom činnosti, ktorá by bezprostredne smerovala k meritórnemu rozhodnutiu,

b) manželka je sama sudkyňou, ktorej správanie v konaní pred okresným súdom svedčí o tom, že dokáže účinne využívať procesné možnosti dané Občianskym súdnym poriadkom na sťažovanie postupu súdu. Ak okresný súd (aj po zohľadnení nevyhnutnej ingerencie krajského súdu, napríklad v otázke posúdenia námietok zaujatosti) nebol za takmer päť rokov schopný týmto postupom efektívne čeliť aspoň do tej miery, aby vec čo len raz meritórne prerokoval na pojednávaní, mohlo to u sťažovateľa oprávnene vyvolať dojem bezmocnosti samého seba i štátu pri presadzovaní jeho práv.

9. V súlade s § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde bol okresný súd zaviazaný uhradiť trovy konania úspešnému sťažovateľovi, keďže za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval ústavný súd už samo vyhovenie sťažnosti. Uhrádzané trovy pozostávajú z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a vypracovanie sťažnosti) po 130,16 €, teda spolu 260,32 €, k tomu patrí dvakrát paušálna náhrada miestnych výdavkov po 7,81 €, teda spolu 15,62 €, čo zodpovedá i vyčísleniu trov predloženému účastníkovi, voči ktorému okresný súd nevzniesol výhrady. Určené trovy uhradí okresný súd do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu do rúk advokáta JUDr. Ľubomíra Hnáta (§ 149 ods. 3 OSP v spojení s § 31a a zákona o ústavnom súde).

10. Ústavný súd so súhlasom účastníkov upustil od verejného ústneho pojednávania a prijal tento nález na neverejnom zasadnutí (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2014